

til, at vi forvente nedsat et — om jeg maa kalde det saa — politisk Udvalg, men jeg skal tillade mig at gjøre een Bemærkning i denne Retning. Da vi forleden Dag havde Finantsloven til første Behandling, blev der yttret af et Par Medlemmer, hørende til samme Side her i Salen, at de ikke alene for deres eget Vedkommende vare meget vel tilfredse med Regjeringens Holdning, men at ogsaa Befolkningen i sin Heelhed var det. Dertil skal jeg blot tillade mig at bemærke, at forsaavidt dette er sagt angaaende Befolkningen i dens Heelhed, troer jeg vel det er rigtigt, forsaavidt man dermed har meent, at man var tilfreds med, at vi bleve holdte udenfor Krigens Rædsler, men dersom man tillige har meent, at man var tilfreds med de mange Udgifter, som ere blevne gjorte, og den Maade, hvorpaa Regjeringen har skaffet Pengene tilveie, troer jeg, man har taget fejl. Desuden skal jeg bemærke, at der ogsaa er gaaet en anden Strømning gjennem Folket, idet der ikke ubelukkende har været Tilfredshed med Regjeringens Holdning med Hensyn til de politiske Spørgsmaal. Det er ikke Offrene, man har noget imod; thi man er rede til at bringe meget større Offer end dem, der er Tale om ved Tillægsbevillingsloven, naar de blot kunde skaffe os vort kjæreste Haabs Opfyldelse nærmere, men det er ikke for det uklare, taagede Spørgsmaal, man er beredt til at bringe Offer. Jeg skal dog som sagt ikke indlade mig paa det Politiske, men holde mig til det reent Finantsfælle i Tillægsbevillingsloven, og navnlig skal jeg udtale, hvad man efter min Opfattelse har mindre Grund til at være tilfreds med, samt hvad der fra Befolkningens Side paa flere Steder har været Tale om; det er navnlig den Maade, hvorpaa de i § 6 omtalte to Millioner ere skaffede tilveie. Det vil erindres, at der i forrige Vinter gif en temmelig stærk Bevægelse gjennem Folket imod Rentefriheden, og at Rigsdagen tog noget Hensyn dertil, forsaavidt som man meente, at det var billigt, at ialfald Laansøgerne ikke skulde give ligefrem Betaling for at faae Til-ladelse til at give høiere Procenter. Regjerin-gen har imidlertid, saavidt mig bekjendt, ikke taget Hensyn dertil, idet den har opført samme Sum som iaar til Departementsportler, og

Befolkningen er uregtelig bleven noget forundret over, at Regjeringen, paa samme Tid som der gif en stærk Bevægelse igjennem Folket for at holde Renten nede til 4 Procent, siger: Kom kun til os med Eder's Penge; vi give Eder fuld Sikkerhed og 5 Procent. Man har saameget mere Grund til at være utilfreds dermed, som de Umyndige, naar man seer hen til Overformynderiet, maae nøies med 4 Procent, og er det rigtigt i det ene Forhold, maa det vel ogsaa være rigtigt i det andet. Dette er imidlertid den mindre væsentlige Side af Misforholdet, om jeg saa maa udtrykke mig; der er noget langt Væsentligere ved de store Udgifter, og det er den finantsfælle Stilling i det Hele, som ingenlunde kan kaldes gunstig. Det forekommer mig, at det ikke forleden blev draget tilstrækkeligt frem, at den finantsfælle Stilling er saa ugunstig, som den virkelig er. Den stiller sig nemlig meget ugunstig — man kan ikke nægte det — naar man lægger Mærke til, at medens vi før Krigen kun havde omtrent 2 Millioner aarlig at dække fra Fortidens Krav, have vi nu over 4 Millioner aarlig at dække; Udgifterne til vort Krigsvæsen ere blevne 2½ Million Rd. aarlig mere, og tilligemed Jernbaneanlægene giver dette et samlet Beløb af 6½ Million Rd. mere i aarlig Udgift, hvorimod den aarlige Indtægt kun er bleven forøget med 3,700,000 Rd. Det maatte altsaa give en Underbalance af 2,800,000 Rd., dersom vi ikke havde havt et Fremskridt for Krigen, men det havde vi, idet vi havde 1 Million eller saa omtrent tilovers aarlig. Ikke desto mindre er der blevet en betydelig Underbalance, og derfor er vor Formuestilstand eller rettere vor Gjæld saaledes, at medens vi før Krigen kun forrentede 31 Millioner, forrente vi nu 61 Millioner, hvilket er en Formueforringelse af 30 Millioner. Vel sandt, at vi i samme Tid have bygget Jernbaner for omtrent 16 Millioner, og at vi have forbedret vort Hærvæsen, men ikke desto mindre forekommer det mig, som sagt, at der er Stof nok til Betænklichkeiten i Anledning af de store Udgifter, som foreligger her paa Tillægsbevillingsloven, og jeg skal ikke tilbageholde den Bemærkning, at det Mærkelige for Befolknin-